

ŻYCIE WANGELIA

PRZEMIENIENIE PAŃSKIE *A* Mt 17,1-9 * 06.08.2017

Jezus wziął z sobą Piotra, Jakuba i brata jego, Jana, zaprowadził ich na górę wysoką, osobno. Tam przemienił się wobec nich: Twarz Jego zajaśniała jak słońce, odzienie zaś stało się białe jak światło. A oto im się ukazali Mojżesz i Elias, którzy rozmawiali z Nim. Wtedy Piotr rzekł do Jezusa: „Panie, dobrze, że tu jesteśmy; jeśli chcesz, postawię tu trzy namioty: jeden dla Ciebie, jeden dla Mojżesza i jeden dla Eliasza”. Gdy on jeszcze mówił, oto obłok świetlany osłonił ich, a z obłoku odezwał się głos: „To jest mój Syn umiłowany, w którym mam upodobanie, Jego słuchajcie. Uczniowie, słysząc to, upadli na twarz i bardzo się zlekli. A Jezus zbliżył się do nich, dotknął ich i rzekł: „Wstańcie, nie lękajcie się”. Gdy podnieśli oczy, nikogo nie widzieli, tylko samego Jezusa. A gdy schodzili z góry, Jezus przykazał im mówiąc: „Nie opowiadajcie nikomu o tym widzeniu, aż Syn Człowieczy zmartwychwstanie”.

Przebywanie z Bogiem przemienia. Powoduje zmianę w myśleniu, postawie i działaniu. Zmiana jest tak widoczna, że wielokrotnie nie możemy wyjść z podziwu, że to ta sama osoba, którą znaleźmy. W chwili spotkania z Bogiem, On udziela nam swej mocy i chwały, dzięki temu możemy działać w Jego imię. Jednak przebywanie z Bogiem nie może kończyć się na uwielbieniu, ale na słuchaniu Jego słowa: „Jego słuchajcie”. Wydaje się, że Piotr źle odczytał sytuację, w której się znalazł. Chwała okrywająca Jezusa ma umocnić wiarę trzech uczniów w to, że Jezus jest Synem Bożym, tymczasem Piotr chce jakby na siłę zatrzymać Jezusa dla siebie, co w konsekwencji wstrzymałoby misję. Apostoł pragnie zarezerwować dla siebie ten przywilej przebywania z Jezusem, bo chyba jeszcze nie zrozumiał, że jego powołaniem jest głosić Dobrą Nowinę o Jezusie każdemu napotkanemu człowiekowi. Nie próbujemy wstrzymywać Ewangelii, ponieważ będzie to niezgodne z prośbą Chrystusa, aby ona się rozchodziła po całym świecie.

ZADANIE NA TYDZIEŃ

Do przemyślenia: Czy wsłuchuję się w Słowo Boże, które Jezus kieruje do mnie podczas każdej Mszy św.?

Do wykonania: Postaram się zmieniać moje myślenie i działanie, by bardziej było zgodne ze Słowem Bożym.

W KALENDARZU LITURGICZNYM

08.08 (wtorek) Wspomnienie św. Dominika, prezbitera

Dominik Guzman urodził się około 1170 roku w Caleruega (Kastylii). Gorliwie pracował nad sobą i nad bliźnimi, głosząc im słowo Boże. Ze swym przyjacielem biskupem Diego udał się do Rzymu. Następnie towarzyszył mu w misji dyplomatycznej do Danii. Wysłany przez papieża Innocentego III do południowej Francji, dotkniętej herezją albigensów, zrozumiał, że do takiej pracy potrzeba misjonarzy głęboko wykształconych i żyjących w ewangelicznym ubóstwie. Odpowiadając na to wezwanie wraz z kilkoma towarzyszami zaczął głosić Ewangelię. Zakon św. Dominika zatwierdził w 1216 roku papież Honoriusz III. Dominik zmarł w Bolonii 6 sierpnia 1221 roku. Papież Grzegorz IX, który dobrze znając św. Dominika, chciał osobiście

poprowadzić jego pogrzeb, powiedział: „spotkałem w nim człowieka, który w pełni realizował regułę życia Apostołów, i nie wątpię, że połączył się z nimi w ich chwale w niebie”. Ten sam papież kanonizował go 3 lipca 1234 roku.

09.08 (środa) Święto św. Teresy Benedykty od Krzyża, patronki Europy

Edyta Stein urodziła się we Wrocławiu 12 października 1891 roku. W roku 1911 rozpoczęła studia uniwersyteckie we Wrocławiu, kontynuując je następnie w Getyndze u znanego filozofa Edmunda Husserla. Straciwszy wcześniej wiarę, szczerze szukała prawdy i znalazła ją w Kościele katolickim. W roku 1922 przyjęła chrzest i sakrament bierzmowania. Mając czterdzieści dwa lata wstąpiła do Karmelu w Kolonii. Ze względu na prześladowania hitlerowskie przeniosła się do klasztoru w Echt w Holandii. Tam została aresztowana, wywieziona do Oświęcimia i zagazowana 9 sierpnia 1942 roku. W roku 1987 papież Jan Paweł II zaliczył ją w poczet błogosławionych, a 11 października 1998 roku ogłosił ją świętą.

10.08 (czwartek) Święto św. Wawrzyńca, diakona i męczennika

Z jego życia znamy bardzo mało faktów. Prawdopodobnie pochodził z niewielkiej osady Loret w Hiszpanii. Tradycja mówi o jego męczeńskiej śmierci w Rzymie na via Tiburtina, na rozżarzonej do czerwoności kracie (ruszcie), która w ikonografii stanowi jego atrybut. Przed śmiercią od Wawrzyńca, który zarządzał dobrami materialnymi, zażądano wydania skarbów kościoła. Zgodnie z tradycją, Wawrzyniec zdążył uratować np. Graala, którego wysłał w tajemnicy swoim rodzicom do Hiszpanii. Niezwykłe okoliczności męczeństwa, sprawiły iż jego kult szybko się rozwijał już u schyłku starożytności. W średniowieczu był jednym z najpopularniejszych świętych. Kult św. Wawrzyńca upowszechniał się począwszy od IV wieku. Jeden z najdawniejszych formularzy liturgicznych, zwany sakramentarzem leoniańskim, posiada kilkanaście różnych tekstów na uroczystość św. Wawrzyńca. Kult Wawrzyńca był bardzo popularny m.in. na terenach państwa krzyżackiego.

11.08 (piątek) Wspomnienie św. Klary, dziewicy

Urodziła się w Asyżu w Umbrii we Włoszech, jako córka Favarone Offreduccio i Ortolany. W roku 1212 za przykładem Franciszka z Asyżu zdecydowała się na ubogie życie monastyczne, stając się pierwszą klaryską. Przeżyła 42 lata w klasztorze San Damiano w swym rodzinnym Asyżu. Pociągnęła za sobą wiele niewiast z Asyża, wśród nich swą matkę Ortolanę oraz siostry św. Agnieszkę i Beatrycę. W roku 1215 została przez św. Franciszka ustanowiona przełożoną klasztoru. Jej sposób prowadzenia klariańskiej wspólnoty oraz świętość życia przyczyniły się do wielkiego poparcia ze strony papieństwa: Innocenty IV osobiście udzielił jej wiatyku, Aleksander IV, wcześniejszy kardynał protektor zakonu franciszkańskiego, kanonizował ją w roku 1255. Ciało św. Klary spoczywa w Asyżu, w bazylice dedykowanej jej imieniu.

WARTO WIEDZIEĆ

Zakon Świętej Klary (Ordo Sanctae Clarae – OSC) zwany potocznie zakonem klarysek – żeńskie klauzurowe zgromadzenie zakonne II Zakonu franciszkańskiego. Powołany w 1211 roku przez św. Franciszka z Asyżu i św. Klarę z Asyżu (1193-1253). Do Polski sprowadzony przez bł. Salomeę (1212-1268), córkę Leszka Białego, księcia krakowskiego. Siostry zamieszkały w Zawichoście, a później w Skale, skąd w roku 1316 przeniosły się do Krakowa. Kolejne fundacje powstały: w 1280 roku w Starym Sączu z inicjatywy świętej Kingi i w 1283 roku w Gnieźnie z inicjatywy bł. Jolenty. W XVII w. powstały klasztory klarysek w Śremie, Kaliszu, Chęcinach i Zamościu. W ostatnich latach klaryski założyły nowe fundacje: w 1986 roku w Miedniewicach, a w 1995 roku w Zamościu. Najmłodszymi klasztorami polskich klarysek są: Saltpond w 1990 roku (Ghana, Afryka) i Skaryszew (koło Radomia) w 1997 roku klaryski z Polski modlą się również w Dingolfing w Niemczech. Każdy z klasztorów klarysek jest autonomiczny.